

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobců:

a) **Holešovičky pro lidi, z.s.**, IČO: 065 64 062

sídlem V Holešovičkách 1478/52, 180 00 Praha 8

b) **M. S.**

oba zastoupeni advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, PhD.

sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Magistrát hlavního města Prahy

sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Hartmannem

sídlem Sokolovská 49/5, 186 00 Praha 8

za účasti:

Hlavní město Praha

sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1831764/2024, sp. zn. S-MHMP 1682369/2019 z 21. 10. 2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MHMP 1831764/2024, sp. zn. S-MHMP 1682369/2019 z 21. 10. 2024 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení **42 818 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně, advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Soud v tomto řízení posuzuje zákonnost kolaudačního souhlasu vydaného podle § 122 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, na stavbu nazvanou „*Městský okruh Myslbečova – Pelc Tyrolka, stavba 0079 Špejchar – Pelc Tyrolka*“ (dále „**stavba**“). Jádrem sporu je splnění několika podmínek stanovených v rozhodnutí č. j. MHMP 141756/2005/SP/DOP-O1/Ar z 27. 11. 2006 (dále „**stavební povolení**“), jež se týkaly zejména dodržování limitů hluku a imisí znečišťujících látek a také realizace individuálních protihlukových opatření v okolí ulice V Holešovičkách.
2. Dne 20. 8. 2019 požádala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „**stavebník**“) o vydání kolaudačního souhlasu na stavbu, a žalovaný této žádosti rozhodnutím č. j. MHMP 1964771/2019, sp. zn. S-MHMP 1682369/2019 z 11. 10. 2019 vyhověl. Žalobci (totožní jako v nynější věci) napadli toto rozhodnutí žalobou, které zdejší soud rozsudkem **11 A 188/2019-56** z 21. 1. 2021 vyhověl, kolaudační souhlas zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že „*dosud nedošlo k realizaci protihlukových opatření (výměny oken) na všech vybraných obytných a zdravotnických zařízeních v okolí ulice V Holešovičkách v souladu s touto hlukovou studií. Jelikož tato protihluková opatření v rozsahu hlukové studie nebyla doposud realizována (zbývá v rámci tzv. 3. etapy realizovat opatření na 42 objektech), je dle soudu naprosto zřejmé, že podmínka č. 21 stavebního povolení nebyla splněna. Lze tedy uzavřít, že kolaudační souhlas byl vydán v rozporu s ustanovením § 122 odst. 3 stavebního zákona a soud tak musel přistoupit k jeho zrušení.*“ (bod 49 rozsudku). Ostatní žalobní body soud neshledal důvodnými. Žalovaný podal proti rozsudku kasační stížnost, tu však NSS rozsudkem **10 As 50/2021-83** z 15. 3. 2022 zamítl, plně se ztotožniv s názorem zdejšího soudu.
3. Stavebník poté požádal o změnu stavby před jejím dokončením, načež mu žalovaný sdělil, že navrhovanou změnu stavby projedná v kolaudačním řízení. Dne 26. 9. 2022 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MHMP 1714365/2022, jímž povolil změnu stavby před jejím dokončením, spočívající ve podmínky č. 21 stavebního povolení, která při vymezení rozsahu nutných individuálních protihlukových opatření nově odkazovala na hlukovou studii zpracovanou PÚDIS a. s. v 08/2021 pod č. zakázky P21-50, a současně vydal na stavbu kolaudační souhlas. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci opět žalobu, které soud rozsudkem **10 A 105/2022-122** z 20. 6. 2023 vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Důvodem byl nepřipustný způsob provedení změny stavebního povolení v kolaudačním řízení, jelikož omezit protihluková opatření na nemovitostech patřících účastníkům stavebního řízení bylo možné pouze po projednání s těmito účastníky řízení, tedy za přiměřeného použití ustanovení o stavebním řízení.
4. Žalovaný poté pokračoval v řízení o změně stavby před jejím dokončením a 28. 6. 2024 vydal rozhodnutí, jímž změnil podmínku č. 21 stavebního povolení shodně jako v rozhodnutí

z 26. 9. 2022, takže nově zní: „*Před zahájením provozu musí být realizována protihluková opatření na obytných a zdravotnických zařízeních v okolí ul. V Holešovičkách v rozsahu dle hlukové studie, zpracované PÚDIS a. s. v 08/2021 pod č. zakázky P21-50.*“ Proti tomuto rozhodnutí se nikdo neodvolal a 31. 7. 2024 nabylo právní moci.

5. Následně žalovaný vydal nynější žalobou napadené kolaudační rozhodnutí. Při posuzování splnění podmínky č. 21 stavebního povolení vyšel zejména z vyjádření dotčeného orgánu – Hygienické stanice hlavního města Prahy č. j. HSHMP 12327/2022 z 25. 2. 2022 a z hlukové studie č. P21-50 ze srpna 2021. Na jejich podkladě seznal, že ke dni vydání vyjádření hygienické stanice byla individuální protihluková opatření realizována s výjimkou devíti objektů, u nichž se tak nestalo z důvodů na straně vlastníků nemovitostí, které stavebník nemohl ovlivnit. Danou podmínku je třeba vykládat v souladu s jejím účelem. Pokud stavebník objektivně vyvinul veškerou snahu k realizaci protihlukových opatření, ale vlastníci dotčených objektů s ním nekomunikují, popřípadě si stanoví fakticky nesplnitelné podmínky realizace individuálních protihlukových opatření, nepředstavuje nerealizace těchto opatření dle názoru žalovaného překážku pro kolaudaci stavby. Žalovaný dodal, že podmínka č. 21 nadále platí a v případě změny okolností bude stavebník povinen ji v plném rozsahu splnit.

2. Průběh soudního řízení.

6. Dne 22. 12. 2024 byla soudu doručena žaloba obou žalobců proti rozhodnutí žalovaného z 21. 10. 2024. Žalobci uvedli, že se s napadeným rozhodnutím seznámili na základě odpovědi žalovaného na jejich žádost o poskytnutí informace 5. 12. 2024. Dne 5. 2. 2025 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, v podstatě její úplné přepracování, v němž žalobci podstatně upravili strukturu i obsah jednotlivých žalobních bodů. Toto znění žaloby soud projednává.
7. Žalobci namítli v první řadě neplnění podmínek stavebního povolení v oblasti ochrany proti hluku. Podle podmínky č. 23 naměřené hodnoty nesmějí překročit ve venkovním chráněném prostoru 60 dB ve dne a 50 dB v noci. Zároveň musí být prokázáno, že jsou dodrženy hygienické limity hladin hluku pro vnitřní chráněný prostor: 40 dB ve dne a 30 dB v noci. Aktuální měření hluku však dokládají významné překročení těchto hodnot. Žalovaný se přitom splněním této a navazující 24. podmínky vůbec nezabýval, protože vyšel z předpokladu, že na ulici V Holešovičkách se tyto limity nevztahují. To však není pravda, protože povolovaná stavba zahrnuje Bubenečský tunel, Novou Povltavskou; Povltavskou až za křižovatku mostu Barikádníků. V této souvislosti žalobci poukázali na různá zdravotní rizika spojená s nadměrným hlukem.
8. Porušení podmínek stavebního povolení spatřují žalobci také v tom, že individuální protihluková opatření vyžadovaná v podmínce č. 21, nebyla realizována na všech objektech, u nichž to nová hluková studie vyžaduje. Žalobci namítli, že vyjádření hygienické stanice z 25. 2. 2022 sice tvrdí objektivní nemožnost provedení těchto opatření, ale nepopisuje, jak probíhaly pokusy o komunikaci s údajně nekomunikujícími majiteli, ve kterém období, zda nedošlo ke změně vlastnictví atd. Kromě toho poukázali na to, že u jednoho majitele je uveden požadavek finanční kompenzace za koordinaci celé akce, aniž by bylo vysvětleno, proč tento (odůvodněný) požadavek bránil provedení protihlukových opatření. Ještě důležitější však je, že u objektu č. p. 7 žádný důvod uveden není. Žalobce b) též poukázal na situaci ohledně jeho domu (č. p. 11), kde realizace opatření proběhla neprofesionálně, zdlouhavě a v rozporu s projektovou dokumentací a písemnými i ústními stavebníkovými

přísliby. Nakonec žalobci poukázali na to, že hluková studie byla zpracována během pandemie za snížené hustoty dopravy, a tedy i nižší hlukové a imisní zátěže. Hluková studie vzhledem ke svému stáří nezohledňuje skutečnost, že byl počet jízdních pruhů V Holešovičkách rozšířen na čtyři a že časově omezenému povolení provozu (tzv. hlukové výjimce) skončila platnost 31. 12. 2022 a od té doby nebyla vydána výjimka nová.

9. Splněny však nebyly ani podmínky č. 109 a 119 stavebního povolení v oblasti ochrany ovzduší. Žalovaný zde předně opět nesprávně vyšel z toho, že ulice V Holešovičkách není navazující komunikací na stavbu Tunelového komplexu Blanka. Poukázali na aktuální hodnoty znečištění i na zdravotní rizika z toho plynoucí a uzavřeli, že kolaudační souhlas odporuje § 122 odst. 3 stavebního zákona.
10. Žalobci dále namítli neplnění podmínky č. 83 stavebního povolení ohledně koordinace stavby s výstavbou několika dalších staveb, které musejí být zprovozněny nejpozději s jejím zprovozněním. Napadené rozhodnutí tuto podmínku porušuje a žalovaný dovodil její nezávažnost v rozporu s § 73 odst. 2 správního řádu a § 122 odst. 3 stavebního zákona, to vše nad rámec pravomocí stavebního úřadu. Napadené rozhodnutí přitom nijak neprokazuje, že by byly dodrženy limity v oblasti hluku a znečištění ovzduší, naopak v obou oblastech výslovně konstatuje jejich porušování. Potřebnost této podmínky osvědčuje i závazné stanovisko EIA ke stavbě „*Blanka 2, městský okruh – stavba 081 v úseku Pelc Tyrolka – Balabenka*“ z 11. 10. 2012, které ji opakuje
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně namítl, že žalobci se nepřípustně domáhají ochrany práv třetích osob, které s postupem žalovaného či stavebníka žádný souhlas nevyjádřily a o „ochranu“ svých práv ze strany žalobců vůbec stát nemusejí. Dále poukázal na to, že řada žalobních bodů se týká vlivů stavby na její okolí a vůbec nesouvisí s kolaudací stavby, nýbrž měly být uplatněny v předcházejících fázích stavebního řízení. Další žalobní body jsou totožné jako ty vznesené v řízení 11 A 188/2019, kde je soud již označil za nedůvodné. V této souvislosti žalovaný citoval příslušné pasáže rozsudku 11 A 188/2019 a zdůraznil, že s ohledem na zásadu předvídatelnosti soudních rozhodnutí a ochrany stavebníkova legitimního očekávání se soud nemůže odchýlit od právního názoru vysloveného v jeho předchozím rozsudku.
12. K tvrzenému nesplnění podmínky č. 21 stavebního povolení žalovaný zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Vyjádřil přesvědčení, že s ohledem na prokázanou objektivní nemožnost provést zbývající opatření z důvodů, které nejsou na straně stavebníka, nelze realizaci těchto opatření podmínit vydáním kolaudačního rozhodnutí. V demokratickém právním státě nepřísluší stavebníkovi oprávnění provést opatření na objektech ve vlastnictví třetích osob proti jejich vůli, resp. bez jejich součinnosti. Úvahy žalobců nad postupem stavebníka při realizaci protihlukových opatření na devíti zbývajících objektech označil žalovaný za spekulativní. Žalovaný se vyjádřil i k některým z devíti objektů, u nichž nebyla opatření dosud realizována. Majitel objektu č. p. 2 požaduje finanční kompenzaci za koordinaci, kterou mu však stavebník podle zákona o zadávání veřejných zakázek poskytnout nemůže. U objektu č. p. 7 byla všechna opatření provedena v rámci tzv. 3. etapy, což dokládá protokol o měření a vyhodnocení zvukové izolace z 12. 9. 2022, kterým byla ověřena účinnost realizovaných individuálních protihlukových opatření. Tvrzení žalobců ohledně objektu č. p. 11 ve vlastnictví žalobce b) označil žalovaný za důkazně nepodložená a zdůraznil, že nebylo jeho úkolem posuzovat spor tohoto vlastníka a

stavebníka, ale ověřit, že požadovaná opatření byla realizována, což se stalo, jak dokládá přehled provedených opatření doložený stavebníkem.

13. Stavebník ve svém vyjádření stručně uvedl, že splnění podmínek č. 22, 23, 83, 109 a 119 posoudil soud již v rozsudku 11 A 188/2019. Podmínka č. 21 byla od té doby upravena tak, že se snížil počet objektů, u nichž bylo třeba provést individuální protihluková opatření, a stavebník má za to, že podmínka v této podobě již byla také splněna. Nakonec stavebník podotkl, že žalobci nepředložili žádné relevantní důkazy ke svému tvrzení o překračování zákonných hlukových a imisních limitů vyvolaném automobilovým provozem na komunikaci V Holešovičkách.
14. Žalobci v replice z 27. 3. 2025 ke zpochybnění své žalobní legitimace citovali z rozsudku NSS 10 A 105/2022. podle nějž se rozhodnutí dotýká jejich právní sféry. Ohledně dalších žalobních bodů žalobci částečně jinými slovy zopakovali argumentaci uplatněnou v žalobě a podotkli, že překračování imisních limitů pro znečištění ovzduší přiznal ve svém vyjádření i žalovaný. Ve vztahu k podmínce týkající se ochrany ovzduší pak navrhli několik nových důkazů.
15. Soud přípisem z 19. 5. 2025 vyzval žalobce, aby prokázali, kdy se seznámili s napadeným rozhodnutím. Žalobci tak 22. 5. 2025 učinili.
16. Dalším přípisem z 19. 5. 2025 soud vyzval žalovaného, aby mu předložil dosud nepředloženou část správního spisu, která obsahuje podklady k realizaci individuálních protihlukových opatření, na něž se odvolává hygienická stanice ve svém vyjádření z 24. 5. 2022 a nepřímo i žalovaný v napadeném rozhodnutí, a které tak patrně byly součástí správního spisu. Tento přípis zaslal soud pro urychlení rovněž hygienické stanici.
17. Hygienická stanice sdělením z 19. 5. 2025 informovala soud, že vyjádření z 25. 2. 2022 vypracoval tehdejší vedoucí oddělení, Ing. O. D., který již není zaměstnancem hygienické stanice, a hygienická stanice tedy „*není schopna [k dokumentu] sdělit více dalších okolností, než které jsou v něm uvedeny.*“
18. Žalovaný v duplice z 26. 5. 2025 předložil soudu podklady k tomuto vyjádření hygienické stanice a dodal, že nebyly součástí dříve předloženého kolaudačního spisu, nýbrž správního spisu o změně stavby před dokončením, jehož předložení soud nežádal. Současně žalovaný předložil přehled objektů, u nichž nebyla individuální protihluková opatření dosud provedena spolu s přehledem důvodů, pro které se tak stalo. K předložené komunikaci s vlastníky jednotlivých objektů podotkl, že nejde o veškerou korespondenci, ale o tu předcházející bezprostředně vydání vyjádření hygienické stanice.
19. K replice žalobců žalovaný upřesnil, že nezpochybňuje právo žalobců k podání žaloby, ale žalobci z velké části opakují již jednou posouzené námitky, vznášejí nepřípustné námitky netýkající se předmětu řízení či hájí obecnou zákonnost, což jim nepřísluší. Nově žalobci fakticky brojí pouze proti nesplnění podmínky č. 21 stavebního povolení. Ani jeden z žalobců však není vlastníkem objektu, u nějž by individuální protihluková opatření nebyla realizována. Jejich nerealizace navíc byla ve všech případech odůvodněná. Ohledně opatření u objektu patřícího žalobci b) žalovaný zdůraznil, že tento žalobce stále nepředložil žádný důkaz na podporu svého tvrzení; ze souhlasu s projektovou dokumentací z 1. 11. 2017 naopak vyplývá že s provedením opatření souhlasil. Žalovaný důrazně odmítl tvrzení žalobců, že činí nesporným překračování imisních limitů pro znečištění ovzduší, a ohledně neopodstatněnosti jejich argumentů poukázal jednak na rozsudek městského soudu 11 A

188/2019, jednak na vyjádření Odboru ochrany prostředí žalovaného z 27. 2. 2020, založené ve správním spisu. Z nich je jednoznačně zřejmé, že nadlimitní koncentrace škodlivých látek nezasahuje nejbližší obytnou zástavbu a v ulici V Holešovičkách naopak dochází k postupnému zlepšování kvality ovzduší. Argumentaci žalobců týkající se dopravní situace V Holešovičkách označil žalovaný za irelevantní, jelikož tato lokalita není součástí stavby, a intenzita provozu v ní (a s ní související vlivy) tedy nejsou předmětem přezkumu nad rámec splnění podmínek stavebního povolení. Kromě toho jsou podklady předložené žalobci založené na dojmech a spekulacích a nejde ani o znalecké posudky, jak již upozornil soud ve věci 11 A 188/2019. Žádný z těchto podkladů nemůže vést k závěru, že stavba nesplňuje podmínky stavebního povolení a není ji možné uvést do provozu. Žalovaný zdůraznil, že závaznými pro vydání kolaudačního souhlasu jsou vyjádření dotčených orgánů, která na základě empiricky zjištěných skutečností dospěla k jednoznačným závěrům, že stavba splňuje veškeré podmínky stavebního povolení. Na podporu svých tvrzení žalovaný předložil soudu několik písemností.

20. Žalobci v triplice z 28. 5. 2025 poukázali na to, že závazné stanovisko hygienické stanice z 11. 3. 2019 hodnotilo také hluk na ulici V Holešovičkách a tento hluk překračoval limity požadované stavebním povolením. Ohledně limitů znečištění žalobci citovali podmínku č. 117 stavebního povolení, jež vyžadovala dlouhodobé měření imisních koncentrací v okolní stavby včetně ulice V Holešovičkách a v návaznosti na to opětovně na podmínku č. 119, podle níž nesměly být překročeny stanovené limity. O dodržování limitů V Holešovičkách hovoří také modelové hodnocení kvality ovzduší na území hl. m. Prahy – Vyhodnocení příspěvku provozu Tunelového komplexu Blanka na kvalitu ovzduší, aktualizace z července 2019. Dodržení limitů znečištění ovzduší v ulici V Holešovičkách nebylo v rozporu s podmínkami stavebního povolení zjištěno dlouhodobým autorizovaným měřením v ul. V Holešovičkách, ale pouze výpočtem. Z modelových výpočtů navíc vyplývá překročení limitů.
21. Při soudním jednání 29. 5. 2025 soud nejprve předal krátkou cestou žalovanému tripliku žalobců a umožnil mu seznámit se s jejím obsahem. Následně účastníci řízení shrnuli obsah svých dosavadních podání, navrhli některé nové důkazy (k nim podrobněji níže) a setrvali na svých procesních návrzích. Osoba zúčastněná na řízení se jednání bez omluvy nezúčastnila. Pro úplnost soud
22. Pro úplnost soud podotýká, že předvolal všechny účastníky řízení k jednání prostřednictvím jejich advokátů: v předvolání uvedl, že platí také pro samotné účastníky řízení. Soud si je vědom rozpornosti judikatury NSS k této otázce (z jedné její větve vyplývá, že předvolání účastníka řízení pouze prostřednictvím jeho zástupce představuje vadu řízení, k níž NSS přihlíží z úřední povinnosti), nicméně má za to, že jeho postup odpovídá převažující rozhodovací praxi NSS i smyslu zastoupení advokátem a že účastníci řízení nebyli v důsledku něj nijak zkrácena na svých právech. Podrobněji tento postup vysvětlil v úředním záznamu založeném v soudním spisu.
23. Žalobci nebyli účastníky kolaudačního řízení (k tomu podrobněji v bodu 28 rozsudku), a nemohli tak pochopitelně využívat práv účastníků řízení, včetně nahlížení do správního spisu. V tomto soudním řízení se tak nemohou plně uplatnit závěry judikatury správních soudů, podle níž se správním spisem dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009). Soud si proto při jednání nejprve s účastníky řízení vyjasnil, s jakými dokumenty potřebnými pro jeho rozhodnutí, jež jsou součástí správního

spisu, jsou účastníci řízení seznámeni, není mezi nimi sporu o jejich obsah, a není tak třeba jimi provádět dokazování. Jde zejména o tyto písemnosti: stavební povolení; rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením; kolaudační souhlas; závazné stanovisko HS HMP z 11. 3. 2019; vyjádření HS HMP z 24. 5. 2022; akustická studie č. zakázky P21-50 ze srpna 2021; dokumenty týkající se (ne)provedení individuálních protihlukových opatření u objektů, u nichž nebylo splnění podmínky č. 21 stavebního povolení sporné.

24. Mezi účastníky řízení je spor o to, z jakého důvodu (a případně v jakém rozsahu) nebyla provedena individuální protihluková opatření na některých objektech, u nichž to vyžadovala podmínka č. 21 stavebního povolení, resp. hluková studie v této podmínce zmíněná. Podklady pro hodnocení této skutečnosti jsou součástí správního spisu, a soud jimi provedl při jednání dokazování. Jednalo se o tyto písemnosti: **1)** Naskenovaným dopisem z 11. 1. 2011 od SATRA spol. s r.o. pro V. Š., vlastníci domu č. p. 1, včetně doručenek z let 2011 a 2022. **2)** Naskenovaná písemná komunikace mezi stavebníkem a Albion property s.r.o., vlastníkem domu č. p. 2. **3)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro R. V., vlastníka objektu č. p. 3, včetně doručenek. **4)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro L. D., vlastníci objektu č. p. 4, včetně doručenek. **5)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro P. S., vlastníka objektu č. p. 5, včetně doručenek. **6)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro P. P. a M. P., vlastníky objektu č. p. 6, včetně doručenek. **7)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro PJJ s.r.o., vlastníci objektu č. p. 7, včetně doručenek. **7a)** Seznam dokladů k objektům, u nichž nebyla protihluková opatření realizována. **7b)** Seznam objektů s protokoly o účinnosti o provedených protihlukových opatření.
25. Dále soud provedl důkaz těmito písemnostmi navrženými účastníky řízení: **8)** Schematický nákres „Situace vztahu TBK k oblasti ‚V Holešovičkách‘, M 1:5000“, předložený žalovaným. **9)** Fotomapa a mapa téže oblasti, obsažené v žalobě na č. l. 42 a 43 spisu. **10)** Tisková zpráva Českého hydrometeorologického ústavu z 5. 3. 2025, nazvaná „Znečištění ovzduší z dopravy v ulicích a v blízkosti škol Prahy a Ostravy – měření koncentrací NO₂ pasivními vzorkovači v roce 2024.“ **11)** Přepis facebookového příspěvku Ústavu experimentální medicíny AV ČR z 22. 11. 2023. **12)** „Odborné posouzení“ doc. M. V., M.S., Ph.D. z 23. 7. 2019. **13)** „Odborné stanovisko“ prof. M. V., M.S., Ph.D. z 13. 9. 2023 v řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 27 C 186/2008.
26. Naproti tomu soud neprovedl pro nadbytečnost tyto navržené důkazy: **14)** Protokol č. 101/2022 z 29. 9. 2022 o měření a vyhodnocení zvukové izolace u objektu č. p. 7, navržený žalovaným. **15)** Hluková studie „Elektrifikace linky č. 201“ z 6. 6. 2024, navržená žalobci. **16)** Souhlas s projektovou dokumentací k objektu č. p. 8 z 1. 11. 2017 ve vlastnictví žalobce b), navržený žalovaným. **17)** Účetní sestava ASPE (Rekapitulace čerpání rozpočtu 11/2005 – 12/2019) týkající se objektu č. p. 8, navržená žalovaným. **18)** Studie vypracovaná ČVUT „MÚK Pelc-Tyrolka“ z 20. 10. 2021, navržená žalovaným. **19)** Přehled opatření přijatých v rámci hromadné dopravy z 28. 4. 2020, navržený žalovaným. **20)** Výpisy z katastrů nemovitostí týkající se objektů v oblasti V Holešovičkách, které neslouží k bydlení. **21)** Rozhodnutí o odstranění stavby – objektu č. p. 9 č. j. MCP8 041980/2010 z 19. 4. 2010. **22)** Vyhodnocení vlivu změny ÚPN Z3125/00 (výňatky z Akustické studie v provozu). **23)** Dokument „Podpůrná opatření: K aktualizovaným programům zlepšování kvality ovzduší pro období 2020+“ z ledna 2021. **24)** Naskenovanými dopisy z 18. 10. a 30. 11. 2021 od istar s.r.o. pro O. B. a P. D., vlastníky objektu č. p. 10, bez doručenek. **25)** Souhlas vlastníka objektu č. 10 s nerealizací individuálních protihlukových opatření na tomto

objektu. 26) Protokol č. 006/2022 o měření akustické kvality oken na objektu č. p. 10. 27) Dokument „Holešovičky – zakopání, 2. Etapa, tunel Holešovičky, č. akce 999402/2, Praha 8, březen 2015“. 28) Návrh opatření obecné povahy č. j. MHMP-1226809/2024/O4/Kf ze 17. 7. 2024. Na provedení důkazu – vyjádření HS HMP č. j. HSHMP 67201/2021 ze 7. 1. 2021 žalovaný při jednání netrval. K výslovnému dotazu soudu účastníci řízení žádné další důkazní návrhy nevnesli.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky soudního řízení.

27. Z povahy věci musí soud nejprve posoudit splnění podmínek řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a tím spíš, že některé z nich jsou mezi účastníky řízení sporné.
28. Předně soud podotýká, a o tom spor není, že žalobci mohli podat žalobu přímo proti rozhodnutí žalovaného, aniž by se proti němu předtím bránili odvoláním. Účastníkem kolaudačního řízení je podle § 122a odst. 1 stavebního zákona pouze stavebník a vlastník stavby, není-li stavebníkem. Žalobci nebyli účastníky tohoto řízení, kolaudační rozhodnutí jim proto ani nebylo doručováno. Právo podat odvolání přiznává správní řád pouze účastníkovi řízení (§ 81 odst. 1) a stavební zákon žádnou zvláštní úpravu odvolacího řízení proti kolaudačnímu rozhodnutí neobsahuje. (Obdobně např. rozsudek NSS 1 As 289/2020-20 ze 17. 9. 2020 či rozsudek zdejšího soudu 10 A 105/2022.)
29. Sporu není ani o to, že žaloba byla podána včas. Žalobci se s napadeným rozhodnutím seznámili 5. 12. 2024 na základě své žádosti podle zákona č. 106/1998 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a žalobu doplnili ve dvouměsíční lhůtě od počátku lhůty pro podání žaloby. Den seznámení s rozhodnutím žalobci doložili k výzvě soudu podáním doručeným soudu 22. 5. 2025, a žalovaný nenabídl žádné argumenty, které by toto podložené tvrzení zpochybnilo.
30. Žalovaný a stavebník však zpochybňují aktivní legitimaci žalobců k uplatnění některých žalobních bodů, zejména s odůvodněním, že nehájí vlastní práva, ale práva třetích osob, jež proti napadenému rozhodnutí ničeho nenamítaly.
31. V tomto ohledu soudu nezbyvá než odkázat na svůj první rozsudek v této věci (11 A 188/2019) a navazující rozsudek NSS (10 As 50/2021), v nichž posuzoval důvodnost stejných žalobních bodů jako v nynější věci, uplatněných týmiž žalobci. Žalobní argumentace se v některých ohledech lišila, ale to nemá žádný vliv na způsob ani míru dotření práv žalobců, resp. práv jimi hájených. Soudy projednávaly předchozí žalobu žalobců proti kolaudačnímu souhlasu týkajícímu se stavby a shledaly, že oba žalobci byli k podání žaloby aktivně legitimováni. NSS konkrétně uvedl:

[11] První z nich je místním spolkem, který podle vlastního tvrzení v této části Prahy působí dlouhodobě a zastupuje mnoho místních obyvatel. NSS z veřejného rejstříku zjistil, že spolek vznikl v roce 2017 a k jeho předmětům činnosti patří mj. ochrana přírody a krajiny, životního prostředí, veřejného zdraví a zeleně. Speciálně se pak spolek zaměřuje na to, aby v okolí ulice V Holešovičkách byla i nadále zachována obytná funkce podle evropských standardů.

[12] Druhý žalobce v ulici bydlí a tvrdí, že na jeho nemovitosti dosud nebyla řádně (v souladu s projektovou dokumentací) provedena protihluková opatření. K tomu městskému soudu předložil svou korespondenci se zhotovitelem, ze které plynou jeho konkrétní výhrady i to, že a proč odmítl zhotovené dílo převzít. Magistrát sice doložil, že tato protihluková opatření byla u žalobce

prováděna, a upřesnil i investovanou částku, ale na žalobcovo tvrzení o nekvalitním a nikoli řádném provedení díla nereagoval a konkrétně je nevyvrací ani nyní v kasační stížnosti. Omezil se na povšechné sdělení, že žalobcova tvrzení „byla v mnoha ohledech zjevně nesprávná, zavádějící a spekulativní, což ostatně v mnoha ohledech potvrdil i městský soud“ a že tvrzení, podle něž nebyla opatření dosud provedena, je „zcela nepravdivé“. Tím se mu nepodařilo zpochybnit žalobcovu motivaci k podání žaloby, jak byla popsána v žalobě.

[19][...] Spolek Holešovičky pro lidi není obhájcem abstraktního veřejného zájmu, který by mohl napadat různé správní akty po libosti. V této věci však napadá akt, jehož důsledky (spuštění provozu na části pražského městského okruhu) dopadají konkrétně právě na jeho členy, fyzické osoby bydlící v okolí ulice V Holešovičkách. Jsou-li členové spolku vlastníky nemovitostí potenciálně dotčených kolaudačním souhlasem, měla by spolku v zásadě svědčit aktivní procesní legitimace (srov. podobně k postavení spolků při napadání územních plánů nálezy Ústavního soudu ve věci I. ÚS 59/14 ze dne 30. 5. 2014, bod 25). To, že občan dá přednost prosazování svého zájmu a hájení svého práva na příznivé životní prostředí ve sdružení s jinými občany, nelze přičítat k jeho tíži (tamtéž, bod 26).

32. NSS vyšel z toho, že žalobci setrvale tvrdí, že kolaudační souhlas byl vydán, i když stavebník nesplnil všechny podmínky stanovené stavebním povolením. Protože splnění či nesplnění těchto podmínek přímo ovlivňuje jejich každodenní život (nemovitost druhého žalobce leží několik metrů od silnice) či pohodu všech bydlících podél ulice V Holešovičkách (kolektivní zájem všech bydlících), podali žalobci žalobu proti kolaudačnímu souhlasu. Kdyby soud odmítl jejich žalobu věcně přezkoumat, nebyl by tu nikdo, kdo by vůbec mohl na takový stav poukázat a předložit spornou otázku soudu jako nestrannému třetímu. NSS proto o aktivní procesní legitimaci žalobců nepochyboval. Jen pro úplnost soud podotýká, že na aktivní žalobní legitimaci žalobce b) nezměnila nic ani novela stavebního zákona účinná od 1. 1. 2018, kterou byly spolky z účastenství ve stavebním řízení vyloučeny (srov. rozsudek NSS 1 As 21/2023-84 z 27. 4. 2023). Právě uvedené platí také o nynější žalobě, proto soud považoval i tuto podmínku řízení za splněnou.
33. Následně soud přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

3.2. Žalobní body vypořádané již v předchozích soudních řízeních.

34. Úvodem soud předesílá, stejně jako v rozsudku 11 A 188/2019, že v rámci kolaudace nelze posuzovat zdravotní dopady celé stavby, jelikož to bylo účelem předchozích řízení, zejména toho územního. Soud proto přistoupil k posouzení jen těch námitek, jež poukazují na rozpor kolaudačního souhlasu se stavebním povolením (potažmo stavební dokumentací), a tedy na jeho rozpor s § 122 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení vydá stavební úřad do 15 dnů ode dne provedení závěrečné kontrolní prohlídky kolaudační souhlas, pokud je žádost o kolaudační souhlas úplná a dokončená stavba (resp. část stavby) je schopná samostatného užívání, je v souladu s povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, je v souladu se stanovisky nebo závaznými stanovisky, popř. rozhodnutími dotčených orgánů (byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů), jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu a skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.

35. Žalobci tak nemohou v nynějším řízení brojit například proti tomu, že hluková studie není aktuální, že byla zpracována za podmínek odlišných od těch dnešních nebo že nezohledňuje některé úpravy místního provozu (s. 17 doplnění žaloby). Všechny tyto námitky mohli žalobci uplatnit v řízení o změně stavby před jejím dokončením, a následně třeba i ve správní žalobě proti takovému rozhodnutí. To však neučinili. Právě s ohledem na předmět kolaudačního řízení soud považoval za nadbytečné provádět dokazování studií ČVUT z 20. 10. 2021, přehledem opatření přijatých v rámci hromadné dopravy z 28. 4. 2020, dokumentem „Holešovičky – zakopání, 2. etapa a návrhem opatření obecné povahy ze 17. 7. 2024, neboť účastníci řízení jimi chtěli prokazovat skutečnosti týkající se obecně koncepce dopravy V Holešovičkách či šířeji v obytné zástavbě.
36. Dále je třeba poznamenat, že z ústavních principů a zásad materiálního právního státu ovládajících fungování moci soudní vyplývá princip vázanosti soudu vlastním rozhodnutím, a to i tehdy, pokud není tato vázanost výslovně upravena v zákoně. Ústavní soud ve vztahu k občanskému soudnímu řízení konkrétně judikoval, že „[t]ato vázanost se, *inter alia*, projevuje též v tom, že tentýž odvolací soud je povinen respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve, přičemž jediným relevantním důvodem odchýlení se od něj, odhlédne-li se od kasačního zásahu Nejvyššího soudu doprovázeného závazným právním názorem, může představovat podstatná změna v obsahu skutkového základu, která by zapříčinila vlastní neaplikovatelnost takového dříve vysloveného právního názoru.“ (Nález II. ÚS 1688/10 z 9. 10. 2012.) Ústavní soud dodal, že pokud není splněn tento předpoklad, je nové rozhodnutí pro účastníky nepředvídatelné a překvapivé. Nosné důvody citovaného nálezu jsou přitom plně přenositelné také na soudní řízení správní (srov. rozsudek NSS 9 As 39/2016-128 z 9. 6. 2016 nebo 8 As 193/2018-102 z 22. 12. 2020, bod 39).
37. Žalobci již v předchozích žalobách shodně jako nyní upozorňovali na nedodržení mimo jiné těchto podmínek stavebního povolení:
21. *Před zahájením provozu musí být realizována protihluková opatření na obytných a zdravotnických zařízeních v okolí ul. V Holešovičkách v rozsahu dle hlukové studie, zpracované PÚDIS a. s. v 05/2006 pod č. zak. 3-3900-0308-06.*
22. *Po uvedení MO do provozu musí být měřením prokázána dostatečná účinnost provedených protihlukových opatření. V případě, že měření prokáže, že protihluková opatření nejsou dostatečně účinná, musí být navržena a do kolaudace realizována další protihluková opatření.*
23. *Naměřené hodnoty nesmí překročit ve venkovním chráněném prostoru V době od 6.00 — 22.00 hod L_{Aeq} 60 dB & V době od 22.00 — 6.00 hod L_{Aeq} 50 dB. Zároveň musí být prokázáno, že jsou dodrženy hygienické limity hladin hluku pro vnitřní chráněný prostor, t. j. V L_{Aeq} 40 dB pro denní dobu a V L_{Aeq} 30 dB pro noční dobu.*
24. *Při kolaudačním řízení musí být měřením prokázáno, že nedošlo ke zhoršení hygienických limitů hladin hluku na komunikacích, které navazují na výjezdy z povolené stavby MO. V případě, že by na těchto komunikacích došlo ke zhoršení hlukových poměrů, musí být navržena a do kolaudace realizována další protihluková opatření tak, aby byly hygienické limity hladin hluku dodrženy jak ve vnějším, tak i ve vnitřním chráněném prostoru.*
109. *Do provozního řádu řídicího systému dopravy budou zpracována opatření k omezení dopravy na MO a navazujících komunikacích v době nepříznivých rozptylových podmínek,*

zajišťující dodržení limitů znečišťujících látek V ovzduší dle nařízení Vlády č. 429/2005 Sb.

38. Výslovně žalobci brojili a brojí proti nesplnění podmínek č. 21, 23 a 109, avšak implicitně také proti podmínkám č. 22 a 24, které označuje za jeden celek s podmínkami č. 21 a 24. S tímto hodnocením lze souhlasit, neboť podmínky č. 22 a 24 jsou nutným završením předchozích podmínek.
39. Při vypořádání těchto žalobních bodů soud v rozsudku 11 A 188/2019 poukázal na to, že **podmínky č. 23** (ale nutně také 22 a 24 do té míry, v níž se týká dotčené oblasti) **a 109** pro oblast V Holešovičkách neplatí. Ze stavebního povolení totiž vyplývá, že uvedené podmínky se vztahují pouze na celou stavbu Tunelového komplexu Blanka a na komunikace, které navazují na výjezdy z této stavby. Ulici V Holešovičkách však nelze považovat za komunikaci navazující na výjezd ze stavby Tunelového komplexu Blanka, jelikož od samotné stavby je vzdálena asi 1 km a od navazující komunikace (ulice Nová Povltavská) přes 500 metrů. Tento závěr dovodil soud ze schematického nákresu stavby, jejž v tehdejší i nyní řízení předložil žalovaný. Pro tento závěr svědčily i ostatní skutečnosti, např. z vyjádření hygienické stanice č. j. HSHMP 05787/2020 z 29. 4. 2020 vyplynulo, že se podmínky vztahují pouze na nově budované komunikace (mimo jiné ulici Novou Povltavskou), nikoliv na ulici V Holešovičkách. Soud podotkl, že ulice V Holešovičkách není ani součástí tzv. městského okruhu (zkratka „MO“ použitá v podmínkách č. 22, 24 a 109). Nakonec soud nad rámec nezbytného odůvodnění připomněl, že hl. m. Praha se imisní a hlukovou situací v ulici V Holešovičkách dlouhodobě zabývá. Od roku 2007 došlo v této lokalitě v provedení některých opatření, např. snížení rychlosti, výměně povrchu vozovek, umístění radarových ukazatelů rychlosti, úsekovému měření rychlosti, položení nízko-hlučného asfaltového povrchu či nasazení autobusů s nejprísnejším imisním limitem (dle normy EUR VI).
40. Desátý senát jen upřesňuje, že ulice V Holešovičkách začíná již za mimoúrovňovou křižovatkou Pelc-Tyrolka na severním předpolí mostu Barikádníků, nikoli 500 metrů od ní, jak by se mohlo zdát z předchozího rozsudku městského soudu; v této vzdálenosti začíná obytná zástavba, v níž žije také žalobce b) a již se týká řada dalších žalobních bodů. Tato nepřesnost nicméně nemá vliv na podstatu argumentace soudu: významné je to, že ulice V Holešovičkách začíná právě až onou křižovatkou, a nespadá tedy ani zčásti do vymezení stavby jakožto tunelového komplexu a navazujících komunikací, jak je vymezena ve stavebním povolení i kolaudačním souhlasu: „*Stavba Městského okruhu je tvořena od napojení na stavbu č. 0080 Prašný most – Špejchar hloubenými a raženými tunely v délce 3438 m a povrchovou trasou v délce 882 m na pravém břehu Vltavy v Tróji po napojení na mimoúrovňovou křižovátku Pelc-Tyrolka na severním předpolí mostu Barikádníků.*“ (str. 1 až 2 kolaudačního souhlasu).
41. Městský soud v rozsudku 11 A 188/2019 posoudil tuto otázku komplexně a vyjádřil se ke všem jejím vzneseným aspektům. Je zřejmé, že zohlednil jak dopravní schémata předložená účastníky řízení, tak veškeré písemnosti nacházející se ve správním spisu, včetně těch, na jejich pasáže žalobci poukázali ve svých procesních podáních. Toto posouzení neponechalo desátému senátu žádný prostor pro případné odlišné hodnocení dostupných podkladů a žalobci nepřinesli v nyní řízení žádný nový zásadní důkaz, který by mohl vést k odlišnému závěru.

42. Logicky by tak bylo nadbytečné provádět v nynějším řízení jako důkaz hlukovou studii „Elektrifikace linky č. 201“ z 6. 6. 2024 či výňatky z Akustické studie v provozu, protože žalobci jimi chtěli prokázat překračování hlukových limitů v lokalitě, na kterou se však sporné podmínky stavebního povolení nevztahovaly.
43. Dále žalobci zpochybnili splnění **podmínky č. 119** stavebního povolení, podle níž stavebník předloží stavebnímu úřadu ke kolaudaci mimo jiné „*výsledky měření imisních koncentrací prokazující, že obsah znečišťujících látek v ovzduší nepřekračuje stanovené limity.*“ Konkrétně namítli, že závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí z 29. 7. 2019 odkazující na provedená měření připouští, že v důsledku zprovoznění stavby jsou překročeny limity všech hlavních znečišťujících látek emitovaných dopravou v ulici V Holešovičkách. Soud v rozsudku 11 A 188/2019 však tuto argumentaci označil za zavádějící a založenou na vytržení jednotlivých vět z kontextu. V závazném stanovisku je uveden tento závěr: „*Z hlediska ochrany ovzduší nemáme připomínky k vydání kolaudačního souhlasu k výše uvedeným stavbám.*“ Co se týče věty, kterou uvádí žalobci ve své žalobě a podle které má dojít k nárůstu imisních koncentrací suspendovaných částicí frakce PM₁₀, soud konstatoval, že je v závazném stanovisku zároveň uvedeno, že v případě tohoto mírného nárůstu v těsném okolí vjezdových ramp na Letné a vyššího nárůstu u výjezdového portálu v Troji, se jedná pouze o „*lokální výskyt nadlimitních koncentrací, bez zasažení nedaleké obytné zástavby.*“ Kromě toho soud opětovně poukázal na to, že oblast V Holešovičkách nepřiléhá k výjezdovým rampám stavby Tunelového komplexu Blanka, jelikož nenavazuje na výjezd z tohoto komplexu (navazuje na něj ulice Nová Povltavská). Obdobně je vytrženo z kontextu i tvrzení žalobců o suspendovaných částicích frakce PM_{2,5} a benzo(a)pyrenu. Soud nepovažoval za relevantní žalobci předložené odborné vyjádření doc. M. V., M. S., Ph. D., jelikož nešlo o znalecký posudek se znaleckou doložkou a bylo poměrně teoretické a obecné. Naproti tomu závazné stanovisko z 29. 7. 2019 odkazovalo na reálně provedená autorizovaná měření a modelová vyhodnocení, která plně splňují podmínku č. 119 stavebního povolení.
44. U této podmínky tedy jedenáctý senát nekonstatoval, že se na oblast V Holešovičkách nevztahuje, avšak žalobcům se nepodařilo zpochybnit podklady, o které žalovaný opřel svůj závěr o jejím splnění.
45. Stejně je tomu také nyní. Žalobci v nynější žalobě svou argumentaci zopakovali, aniž by přinesli zásadní novou argumentaci nebo důkazy, které soud nehodnotil v předchozím řízení či které by mohly dříve provedené důkazy zpochybnit. Žaloba je až na drobné odlišnosti tvořena totožným textem jako ve věcech 11 A 188/2019 a 10 A 105/2022 a žalobci některé již vyvrácené argumenty opakují, aniž by reagovali na odpověď jedenáctého senátu. Také některé navržené důkazy jsou shodné, zejména „odborné posouzení“ doc. V. z 23. 7. 2019, a soud již vyložil, proč není pro jeho rozhodnutí relevantní;
46. V nynějším řízení žalobci navrhli několik dalších důkazů, jimiž soud při jednání provedl dokazování. K jejich hodnocení soud předesílá, že závazná stanoviska dotčených orgánů po obsahové (odborné) stránce sám přezkoumat nemůže, avšak posuzuje, zda jsou dostatečně logicky a přesvědčivě odůvodněna a zda nepřekračují obecný zákaz libovůle (rozsudky NSS č. j. 6 As 80/2012-49 z 29. 5. 2013 či č. j. 4 As 318/2019-36 z 25. 2. 2020). Chtěli-li žalobci zpochybnit závěry odborného stanoviska k dodržování limitů znečištění, museli tak učinit relevantním způsobem. Dle § 127 odst. 1 o. s. ř. *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže*

pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalece vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce. Podle judikatury přitom platí, že soud může vyjít i z vyjádření či znaleckého posudku, které mu předložil účastník řízení (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 2 Cdon 1619/99, SoJ 20/00). Obecně mohou jako důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věc (§ 125 o. s. ř.), ale vyjádření soukromé osoby nemůže zpochybnit odborné závěry k tomu příslušnému správního orgánu, jelikož neskýtá zákonem vyžadované záruky nestrannosti, odbornosti či poučení o následcích poskytnutí úmyslně nepravdivého posudky, jaké jsou spojeny s vyjádřením orgánu veřejné moci či posudku soudního znalce.

47. Žalobci nenavrhli jako důkaz žádné odborné vyjádření vypracované orgánem veřejné moci nebo znalecký posudek, ale ani žádnou akustickou nebo jinou obdobnou studii. Tiskovou informaci ČHMÚ z 5. 3. 2025 tvoří jen několik stručných odstavců o výsledcích „indikativního měření“ koncentrací NO₂ mimo jiné v ulici V Holešovičkách (57,3 µg·m⁻³), bez podrobností o metodice a okolnostech měření. Sami žalobci ostatně při soudním jednání podotkli, že daná metoda není v České republice akreditovaná. Facebookový příspěvek Ústavu experimentální medicíny AV ČR z 22. 11. 2023 jen velmi stručně informuje o experimentu s lidskými plicními buňkami na zahradě rodinného domu žalobce b) a v souvislosti s ním se obecně zmiňuje o velmi vysoké koncentraci prachu v ulici V Holešovičkách. O „odborném stanovisku“ prof. V. z 13. 9. 2023 pak platí do značné míry totéž, co jedenáctý senát uvedl o jeho stanovisku z 23. 7. 2019: jedná se o vyjádření soukromé osoby z jiného soudního řízení, které zjevně reaguje na jiné, soudu neznámé procesní podání. Pojednává obecně o znečištění V Holešovičkách, jeho zdrojích a o metodě pasivních vzorkovačů, použité ve shora zmíněném indikativním měření ČHMÚ. Ani toto vyjádření však nepředstavuje dostatečně konkrétní a podrobný podklad, jenž by mohl zpochybnit správnost závěrů obsažených v závazném stanovisku, jež vydal k tomu odborně a personálně vybavený dotčený správní orgán. Bylo přitom na žalobcích, zastoupených advokátkou coby právní profesionálkou, aby soudu předložili důkazy způsobilé prokázat jejich tvrzení, a soud je nemohl vyhledávat místo nich. Jelikož ve věci nedošlo – slovy Ústavního soudu – k podstatné změně skutkového základu, soud se nemohl odchýlit od názoru vysloveného v rozsudku 11 A 188/2019.
48. V triplice žalobci dále namítli, že dodržení limitů znečištění ovzduší V Holešovičkách nebylo v rozporu s podmínkami stavebního povolení zjištěno dlouhodobým autorizovaným měřením, ale pouze modelovým výpočtem. Tato argumentace představuje žalobní bod uplatněný až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud se jím proto nemohl věcně zabývat (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.).
49. Důvod k odchýlení se od svého předchozího rozsudku soud neshledal ani u žalobního bodu namítajícího porušení podmínky č. 83 stavebního povolení, kterou žalobci vykládají tak, že stavba Tunelového komplexu Blanka nemůže být uvedena do provozu dříve, než bude zprovozněn úsek č. 518 a 519 silničního okruhu kolem Prahy. Soud v rozsudku 11 A 188/2019 vyložil, že žalovaný tuto interpretaci podmínky č. 83 stavebního povolení v odůvodnění kolaudačního souhlasu přesvědčivě vyvrátil. Za zásadní považoval soud skutečnost, že řízení o stavebním povolení nesmí být v rozporu s předchozí fází územního řízení. Právě v územním řízení byla vznesena obdobná podmínka, která však byla zamítnuta jako neúčelná. Soud tak souhlasil se žalovaným, že vzhledem k tomu, že územní rozhodnutí

tuto podmínku výslovně vyloučilo, nemohl následně plán organizace výstavby v projektové dokumentaci počítat se zprovozněním Pražského okruhu. Pro tento závěr svědčí skutečnost, že podle § 120 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. mohly speciální stavební úřady vydat povolení pro stavby jen se souhlasem stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí. Soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že k této podmínce nelze přihlížet, jelikož o ní bylo rozhodnuto orgánem, který ke stanovení této podmínky nebyl oprávněn. Poukázal rovněž na to, že tato podmínka byla uložena pouze v jednom stavebním povolení pro stavbu Tunelového komplexu Blanka z celkových čtyř, navzdory tomu, že je celý komplex přirozeně jednou stavbou.

50. Bez ohledu na to soud přisvědčil žalovanému, že při využití teleologického výkladu je nutné dojít k závěru, že se tato podmínka ani nevztahuje ke stavbě Tunelového komplexu Blanka, jež byla zkolaudována soudem přezkoumávaným rozhodnutím. Z podmínky naopak vyplývá, že se vztahuje ke stavbám úseků č. 518 a č. 519 silničního okruhu (slovní spojení „*citované stavby PO musí být zprovozněny*“). Soud tak souhlasil se žalovaným, že ve stavebním povolení došlo k uložení podmínky ke zprovoznění jiné stavby, která se stavebním povolením vůbec nesouvisela, a nedá se tak v posuzovaném případě aplikovat. Tento závěr podpořila rovněž skutečnost, že stavbu Pražského okruhu nemohl nynější stavebník nijak ovlivnit, jelikož Pražský okruh budoval stát.
51. Nynější žalobní argumentace v tomto žalobním bodu je totožná jako ve věci 11 A 188/2019, proto se soud nemohl odchýlit od názoru vysloveného v předchozím rozsudku.
52. S ohledem na výrok tohoto rozsudku soud pro úplnost podotýká, že shora předestřené závěry vyslovené původně v rozsudku 11 A 188/2019 nebudou být moci ani tentokrát přezkoumány NSS. To je však nutný důsledek procesní taktiky žalobců, na který je upozornil již NSS v bodech 37 až 39 rozsudku 10 As 50/2021. Žalobci však tuto taktiku ani v dalších soudních řízeních nezměnili.

3.3. Individuální protihluková opatření V Holešovičkách.

53. Soud již výše uvedl, že podmínka č. 21 stavebního povolení nově zní: „*Před zahájením provozu musí být realizována protihluková opatření na obytných a zdravotnických zařízeních v okolí ul. V Holešovičkách v rozsahu dle hlukové studie, zpracované PÚDIS a. s. v 08/2021 pod č. zakázky P21-50.*“
54. Žalovaný se při hodnocení splnění této podmínky v napadeném rozhodnutí odvolal na vyjádření hygienické stanice z 25. 2. 2022. Z něj dovodil, že ke dni vydání tohoto vyjádření byla individuální protihluková opatření vyžadovaná dle aktuálního znění podmínky č. 21 realizována s výjimkou několika objektů, u nichž to nebylo možné z objektivních důvodů, které nemůže stavebník ovlivnit.
55. Toto vyjádření bylo sice vypracováno ještě před změnou podmínky č. 21, ale hygienická stanice v něm posuzovala realizaci opatření vyžadovaných hlukovou studií ze srpna 2021. Uvedla, že limitní izofona prochází v současné době celkem 39 objekty, z nichž devět má chráněný venkovní prostor podléhající zájmům hygienické stanice, u nějž musí být ověřeno splnění hygienických limitů hluku. Těchto devět objektů, u nichž nebyla individuální protihluková opatření dosud realizována, je ve vyjádření označeno tučně s následujícími popisy:
 - IX. č. p. 1 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.

- XVII. č. p. 2 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů požaduje finanční částku za koordinaci akce.
 - XXI. č. p. 3 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.
 - XXIV. č. p. 4 – rodinný dům – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.
 - XXVII. č. p. 5 – rodinný dům – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.
 - XXXI. č. p. 7 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, v podkladech není uveden.
 - XXXII. č. p. 10 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel souhlasí s vyřazením stavby z realizace individuálních protihlukových opatření.
 - XXXV. č. p. 6 – rodinný dům – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.
 - XXXVI. č. p. 7 – objekt k bydlení – objekt má chráněný venkovní prostor stavby, majitel dle podkladů nekomunikuje.
56. Účastníci řízení se shodují, že z objektů, u nichž akustická studie ze srpna 2021 vyžadovala provedení individuálních protihlukových opatření, nebyla opatření provedena právě u těchto devíti objektů. U žalovaného vyplývá toto přesvědčení jak z níže citovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak z bodu 64 jeho vyjádření k žalobě.
57. Kolaudační souhlas může být vydán mimo jiné tehdy, je-li stavba v souladu s povolením stavby a dokumentací (§ 122 odst. 3 stavebního zákona). Podmínka č. 21 stavebního povolení vyžaduje, aby byla před uvedením stavby do provozu realizována protihluková opatření na konkrétně určených objektech. Je tedy na stavebním úřadu, aby splnění této podmínky ověřil a za tím účelem si opatřil příslušné podklady.
58. Žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí uvedl: „Z výše uvedeného je dle stavebního úřadu patrné, že stavebník splnil povinnost uloženou mu podmínkou č. 21 v maximální možné míře, když v případě několika málo objektů, u kterých dle vyjádření dotčeného orgánu nebyla dosud individuální protihluková opatření v souladu s podmínkou č. 21 realizována, se tak nestalo nikoli z důvodů na straně stavebníka, ale z důvodů na straně vlastníků těchto objektů. Dle stavebního úřadu není možné po stavebníkovi požadovat, aby povinnost realizovat individuální protihluková opatření byla splněna v celém rozsahu i za situace, když stavebník sice vyvinul objektivně veškerou snahu k tomu, aby tak učinil, avšak z důvodů ležících na straně osob, v jejichž prospěch a k jejichž ochraně je podmínka č. 21 stavebního povolení stanovena, nemohl a nemůže stavebník v jednotkách případů tuto splnit, a to zejména z důvodu odmítnutí opatření na straně vlastníků příslušných objektů nebo neposkytnutí součinnosti vlastníků těchto objektů. Stavební úřad má za to, že každou podmínku stavebního povolení je třeba vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem. Smyslem a účelem podmínky č. 21 stavebního povolení je dle stavebního úřadu od počátku zajištění, že v případě objektů, u kterých byl předpokládán v souvislosti s realizací stavby nárůst hlukové zátěže, limitovat dopady stavby na úroveň hluku v rámci dotčených objektů (zejména) rodinných domů. Pokud však vlastníci těchto objektů se stavebníkem nekomunikují, popř. si stanoví pro stavebníka fakticky nesplnitelné podmínky realizace individuálních protihlukových opatření, nelze dle stavebního úřadu dovodit, že uvedené může být překážkou pro kolaudaci stavby.“

59. S tímto názorem soud bez výhrad souhlasí a jeho správnost koneckonců nepochybňují ani žalobci. Sporné však je, zda má závěr žalovaného o objektivní nemožnosti realizace zbylých opatření oporu ve správním spisu.
60. Podle vyjádření hygienické stanice z 25. 2. 2022 bylo doložení plnění hygienických limitů a původní závazné stanovisko z 27. 10. 2019 nadále platí. Stavební povolení však nevyžaduje pouze dodržování určených limitů, ale také realizaci konkrétních opatření, které dodržení limitů zajistí. Ověření jejich splnění je úkolem stavebního úřadu. Vyjádření hygienické stanice k této otázce nemá povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu; to netvrdí ani žádný z účastníků (žalovaný to na jednání nejprve naznačil, ale po upřesňujícím dotazu soudu uznal, že tomu tak není). Nicméně i kdyby takovou povahu mělo, bylo by povinností dotčeného orgánu uvést v odůvodnění podklady pro jeho vydání (§ 149 odst. 2 správního řádu) a soud při soudním přezkumu byl povinen k žalobní námitce přezkoumat, zda má takové stanovisko v uvedených podkladech oporu. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. totiž platí, že *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví*. Tím spíše musí takové nároky platit u pouhého vyjádření dotčeného orgánu, jež tvoří toliko jeden z podkladů pro rozhodnutí stavebního úřadu.
61. Soud seznal, že z vyjádření hygienické stanice není zřejmé, proč nebyla realizována opatření na objektu č. p. 7. Vyjádření výslovně uvedlo, že tento objekt v podkladech chybí, a ve svém rozhodnutí se o něm konkrétně nezmínil ani žalovaný. V tomto bodě je tedy třeba přisvědčit žalobcům, kteří tuto skutečnost v žalobě namítli (s. 17 doplnění žaloby dole). Oproti tomu u zbylých osmi sporných objektů je zřejmé, z jakého důvodu nebyla opatření provedena. Nejsou v něm sice popsány podrobnosti, např. jakým způsobem probíhala komunikace s vlastníky, kteří „nekomunikovali“, avšak to nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud z přiložených podkladů nepochybně vyplývá, že tvrzené důvody odpovídají skutečnosti. Odpověď na otázku žalobců, zda se v mezidobí nezměnil vlastník, je v rozhodnutí obsažena implicitně: jelikož žalovaný vyšel z toho, že přiložená komunikace byla adresována vlastníkům dotčených objektů, tak nutně předpokládal, že není vlastníkem nikdo jiný. Bylo na žalobcích, aby toto tvrzení případně jakkoli zpochybnili.
62. Prosté tvrzení hygienické stanice, odvolávající se na blíže nespecifikované „podklady“, k ověření splnění podmínky nepostačuje. Stavební úřad, a následně také soud, musejí mít možnost zjistit, v čem konkrétně tvrzená nemožnost provedení všech opatření spočívala, a také ověřit, zda tato tvrzení odpovídají skutečnosti. To lze v dané věci učinit jedině na základě podkladů, o něž se vyjádření hygienické stanice nebo přímo rozhodnutí žalovaného opírá. Bez toho není možné uzavřít, že někteří vlastníci neposkytli potřebnou součinnost, že souhlasili s nerealizací dotčených opatření nebo že si kladou nepřiměřené podmínky.
63. Na tomto místě soud považuje za vhodné upozornit na určité nejasnosti ohledně vyjádření hygienické stanice a podkladů pro jeho vydání. Žalovaný uvedl, že mu toto vyjádření předložil stavebník (s. 9 napadeného rozhodnutí), avšak vyjádření je ve svém záhlaví výslovně adresované žalovanému, jenž o ně požádal, nikoli stavebníkovi. Hygienická stanice na „podklady“ výslovně odkazuje, proto by je měla mít k dispozici, přesto k výzvě soudu 19. 5. 2025 sdělila, že tomu tak není. Naproti tomu ve správním spisu se nachází CD popsané „PODKLADY KE SPLNĚNÍ PODMÍNKY Č. 21“, ačkoli žalovaný ve vyjádření k žalobě

uvedl, že tyto podklady nebyly součástí předloženého kolaudačního spisu, ale byly založeny ve spisu o změně stavby před dokončením. Soud již výše vyložil, že bylo úkolem žalovaného v kolaudačním řízení ověřit splnění podmínky č. 21 stavebního povolení, a za tím účelem si měl vyžádat potřebné podklady. Z hlediska soudního přezkumu je pak stěžejní, že žalovaný tak učinil. To je nade vší pochybnost zřejmé jak z napadeného rozhodnutí, kde jsou mezi doklady předloženými stavebníkem uvedeny „Doklady k objektům, u nichž nebyla protihluková opatření realizována“ (s. 10), tak z obsahu zmíněného CD, které také jednoznačně prokazuje, jaké konkrétní písemnosti měl k dispozici. Žalovaný k výzvě soudu zaslal do datové schránky soubor podkladů, které měl dle svého tvrzení v kolaudačním řízení k dispozici. Tento soubor je o něco obsáhlejší než soubor dokumentů na CD založeném ve správním spise a na základě podání žalovaného nelze ověřit, že v kolaudačním řízení skutečně disponoval všemi těmito dokumenty. Pro výsledek soudního řízení to nicméně není určující, jak soud níže objasní. S ohledem na obsah žalobních bodů a nemožnost žalobců seznámit se s obsahem správního spisu v průběhu kolaudačního řízení soud provedl při jednání důkazy veškerými podklady, jež se této otázky týkají a jsou součástí správního spisu.

64. U šesti z devíti objektů (č. p. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7) je jako důvod nerealizace opatření uvedeno, že vlastník nekomunikuje. Správní spis obsahuje dvě žádosti o součinnost při instalaci protihlukových opatření (z 18. 10. 2021 a 30. 11. 2021) adresované každému z vlastníků uvedených nemovitostí s výjimkou č. p. 1, kde jde pouze o jednu žádost, a kopii dvou doručenek osvědčujících, že tyto výzvy byly vlastníkům doručeny. Tyto písemnosti z povahy věci nedokládají, jakým způsobem na ně vlastníci (ne)zareagovali, ale pokud žalobci nepřednesli žádná konkrétní tvrzení a důkazy o opaku a jelikož dotčení vlastníci kolaudační souhlas sami nenapadli, tak podle názoru soudu poskytují tyto písemnosti dostatečnou oporu pro závěr, že stavebník učinil vše, co po něm bylo možno oprávněně žádat. Tvrzení žalobců, že dotčení vlastníci byli k realizaci protiopatření nuceni, nemá oporu v předložených důkazech.
65. Totéž platí o objektu č. p. 2, jehož majitel podle komunikace založené ve správním spisu požadoval po stavebníkovi 50 000 Kč plus úroky jako kompenzaci za „zajištění *managera akce (koordinace s nájemníky bytů, plán přeparkování pronajatých parkovacích míst, náklady stěhování nábytku a organizační opatření pro přemístění osob po dobu práce na objektu, kdy dojde k otevření stavebních okenních otvorů, komunikace s dopravcem a stavbyvedoucím).*“ Uhrazením této částky vlastník daného objektu podmínil realizaci uvedených opatření. Soud nyní nehodnotí, zda je tento požadavek opodstatněný z občanskoprávního hlediska, avšak stavební povolení takový nárok vlastníka objektu nezakládá, a pokud realizaci opatření bez zaplacené požadované částky odmítl, nelze to považovat za překážku pro kolaudaci stavby.
66. Naproti tomu u objektu č. p. 7 nemůže napadené rozhodnutí obstát. Soud již předeslal, že o důvodech neprovedení opatření u tohoto objektu není ve vyjádření hygienické stanice ani v napadeném rozhodnutí ani zmínka, a stejně tak je tomu u podkladů obsažených ve správním spisu. Nezmiňuje se o něm seznam objektů, u nichž nebyla protihluková opatření realizována, ale není uveden ani v seznamu objektů s protokoly o účinnosti provedených protihlukových opatření. Žádné informace o tomto objektu nejsou ani v souboru dokumentů předložených žalovaným k výzvě soudu. Z napadeného rozhodnutí a obsahu spisu tak nelze dovozovat ani to, že opatření u tohoto objektu již byla provedena; tomu odporuje právě vyjádření hygienické stanice z 24. 5. 2022, na jehož obsahu postavil žalovaný své rozhodnutí.

67. Zástupce žalovaného při jednání – v návaznosti na dotaz soudu netýkající se tohoto objektu – naznačil, že žalovaný měl v kolaudačním řízení k dispozici spis o povolení stavby před dokončením, jehož součástí byly podklady pro realizaci individuálních protihlukových opatření předložené hygienické stanici. Zástupce nebyl s to soudu vysvětlit, proč žalovaný soudu spis o povolení stavby před dokončením nepředložil, když jej soud vyzval k předložení *úplného* spisového materiálu a poté ještě jednou k předložení dosud nepředložené části spisového materiálu. Nic v napadeném rozhodnutí pak nenásvědčuje tomu, že měl žalovaný tento spis v kolaudačním řízení skutečně k dispozici; toto rozhodnutí opakovaně zmiňuje jen samotné rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Avšak i kdyby tomu tak bylo, na posouzení důvodnosti žaloby by to nemělo vliv, protože sama hygienická stanice uvedla, že k objektu č. p. 7 nedisponovala žádnými podklady a takové podklady se nenacházely ani podkladech dodatečně předložených žalovaným. Soudu tak není známa žádná indicie, ať už v rovině tvrzení nebo důkazů, podle níž by měl žalovaný v kolaudačním řízení k dispozici jakékoli podklady, jež by mu umožnily ověřit splnění podmínky č. 21 u objektu č. p. 7.
68. Až v soudním řízení žalovaný předložil soudu protokol č. 101/2022 o měření a vyhodnocení zvukové izolace na objektu č. p. 7, jenž podle jeho názoru dokládá, že dané opatření bylo provedeno. Takto však nedostatky napadeného rozhodnutí napravit nelze. (Ani v tomto podání žalovaný mimochodem neuvedl, že by měl tuto písemnost v kolaudačním řízení k dispozici.)
69. Správní soudy dlouhodobě a setrvale potvrzují, že nedostatek odůvodnění správního rozhodnutí nelze dodatečně zhojit v řízení před soudem (např. rozsudky NSS 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS z 18. 9. 2003, 4 Ads 152/2011-62 z 19. 4. 2012, 2 Azs 193/2014-20 z 18. 12. 2014, 10 Azs 240/2019-22 z 3. 10. 2019). Totéž pak platí logicky o nedostatku skutkových zjištění v rozhodnutí správního orgánu. Touto problematikou se podrobně zabýval NSS v rozsudku 10 Afs 352/2019-26, č. 4243/2021 Sb. NSS ze 4. 8. 2021, kde konstatoval, že soud může provést k důkazu také listinu předloženou žalovaným, ale ta nemůže sloužit k prokázání skutkového stavu, na němž správní orgán založil své rozhodnutí, pokud tento skutkový stav nemá oporu v jiných důkazech shromážděných správním orgánem: „27. *Procesní strany řízení o správní žalobě jsou si rovný, ačkoli do podání správní žaloby byl jejich vzájemný vztah nerovný (budoucí žalovaný v něm autoritativně rozhodoval o žalobci). Přes tuto formální procesní rovnost však má každá ze stran před soudem odlišné postavení. Žalovaný správní orgán nemůže na rozdíl od žalobce žádat, aby soud zhodnotil jeho nové argumenty či důkazy, o nichž správní orgán v řízení pomlčel, a aby na tom postavil výrok svého rozsudku. [...] Žalovanému však takové strategie nepřísluší, protože již finálně „promluvil“ v rozhodnutí, které soud přezkoumává. Úkolem žalovaného jako orgánu veřejné moci je obhájit před soudem správní řízení jako řádně a profesionálně vedené – a rozhodnutí z něj vzešlé jako zákonné a kvalitně zdůvodněné. [...] 28. Povinnost důkladně zjistit všechny rozhodné skutečnosti s sebou nese i povinnost zahrnout tato zjištění do odůvodnění rozhodnutí (§ 102 odst. 3 a 4 daňového řádu). Pokud správní orgán tyto své povinnosti nesplní nebo je splní jen nedokonale, nemůže jeho rozhodnutí před soudem obstát, i kdyby správní orgán z popudu žaloby přišel s lepším argumentem nebo si až před soudem vzpomněl na listinu, kterou dříve nepoužil. [...] 29. Stěžovatel [v daném řízení žalovaný] v nynější věci proto nemůže uspět se svou námitkou, že městský soud měl nejen provést závaznými informacemi důkaz, ale také je sám zhodnotit a jako první učinit hmotněprávní úvahu o otázce, která je pro doměření cla zásadní –*

totiž zda se žalobkyně v dobré víře řídila rozhodnutím celního úřadu z roku 2010.“ (Podtržení doplněna.)

70. Soud si pochopitelně uvědomuje, že je oprávněn doplnit důkazy provedené správním orgánem o další důkazy (§ 77 odst. 2 s. ř. a.) a že z textace § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vyplývá, že za určitých podmínek může doplnit dokazování i v případech, kdy skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu. Mezi tohoto postupu však je, že takové dokazování nesmí být rozsáhlé nebo zásadní. Platí ovšem, že pokud by odstraňování nedostatků ve zjištění skutkového stavu znamenalo nahradit činnost správních orgánů, uloží soud tuto povinnost správnímu orgánu (usnesení rozšířeného senátu NSS 10 As 24/2015-71 z 2. 5. 2017, bod 49). Také komentářová literatura zastává názor, že „[v] případě, že by mělo být doplňováno dokazování ve vztahu ke stěžejní skutečnosti, k níž správní orgán učinil zcela nedostatečné dokazování, vyžaduje zjištěný skutkový stav nepochybně zásadní doplnění.“¹ Zároveň platí, že pokud správní orgán k určité pro danou věc významné skutečnosti nečiní vůbec žádné dokazování, jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.,² a o doplnění skutkových zjištění tak nelze vůbec hovořit.
71. Pokud by soud jako první hodnotil obsah protokolu č. 101/2022, tedy soulad provedených protihlukových opatření s akustickou studií, na kterou odkazuje podmínka č. 23 stavebního povolení, a na tomto hodnocení postavil výrok svého rozsudku, tedy pokud by namísto zrušení napadeného rozhodnutí žalobu zamítl, dopustil by se přesně toho, co NSS označil v rozsudku 10 Afs 352/2019 za nepřipustné: učinil by ze sebe další správní orgán, jenž by pomohl žalovanému doplnit jeho rozhodnutí o podklad naprosto stěžejní pro posouzení celé věci, který žalovaný mohl a měl vnést již do správního řízení a jimiž mohl a měl argumentovat již ve správním rozhodnutí (bod 29 citovaného rozsudku). V nynějším případě by fakticky nahradil činnost žalovaného, protože ohledně individuálních protihlukových opatření u objektu č. p. 7 neobsahuje napadené rozhodnutí a správní spis ani příslušné skutkové závěry, ani jakékoli podklady pro takové závěry. Žalovaný v tomto ohledu na svou úlohu v kolaudačním řízení zcela rezignoval, a to za situace, kdy ověření realizaci opatření na devíti dotčených objektech bylo po předchozím zrušujícím rozsudku městského soudu fakticky jeho jediným úkolem.
72. Stavebník v této souvislosti namítl, že žalobci nemohou hájit práva třetích osob a domáhat se realizace protihlukových opatření na jiných objektech. S tím lze souhlasit ve vztahu k žalobci b), jenž může účinně poukazovat toliko na nedostatky opatření prováděných na jeho nemovitosti, avšak stavebník přehlíží specifické postavení žalobce a), jímž se soud podrobně zabýval v bodě 31 tohoto rozsudku. Již v předchozích soudních řízeních se žalobci domáhali realizace protihlukových opatření na všech obytných domech nacházejících se v Holešovičkách, a správní soudy tuto jejich aktivní žalobní legitimaci uznaly. Soud tak nemá důvod postupovat v nynějším řízení odlišně.
73. Mezi účastníky řízení je spor taktéž o realizaci protihlukových opatření na objektu č. p. 11 ve vlastnictví žalobce b). K tomu soud předestírá, že tento objekt nepatří mezi těch devět, u nichž vyjádření hygienické stanice označilo protihluková opatření za dosud nerealizovaná. Ani žalobce nezpochybňuje samotnou instalaci protihlukových opatření, ale tvrdí, že

¹ Kühn, Z. – Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019; bod 25 komentáře k § 76 s. ř. s.

² Tamtéž, bod 23 komentáře k § 76 s. ř. s.

realizace trvala dlouho a v některých ohledech (filtrace vzduchu) odporuje projektové dokumentaci. Tato svá tvrzení však nijak nedoložil, proto jim soud nemohl přisvědčit. Důkazy navržené žalovaným, jež měly sloužit k prokázání toho, že žalobce s projektovou dokumentací souhlasil, tak byly pro posouzení tohoto žalobního bodu nadbytečné.

74. Pro úplnost soud doplňuje, že neprovedl dokazování písemnostmi týkajícími se objektu č. p. 10, předloženými žalovaným, neboť do splnění podmínky č. 21 u tohoto objektu nesměřoval žádný žalobní bod, a žalobci jej nedoplňovali ani poté, co se při jednání seznámili s příslušnou částí správního spisu. Za nadbytečné soud považoval rovněž dokazování písemnostmi týkajícími se objektů, u nichž nebylo (ne)provedení protihlukových opatření sporné, např. výpisů z katastrů nemovitostí ohledně nebytových objektů či odstranění stavby – objektu č. p. 9.

4. Závěr a náklady řízení.

75. Většinu žalobních bodů soud neshledal důvodnou, neboť žalobci u nich v podstatě jen zopakovali námitky uplatněné již v předchozích řízeních, soud je v rozsudku 11 A 188/2019 věcně vypořádal a právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je nyní vázán. Soud však přisvědčil žalobnímu bodu, podle něž žalovaný neověřil, zda byla splněna podmínka č. 21 stavebního povolení u objektu č. p. 7, resp. nevysvětlil, z jakého důvodu nebyla u tohoto objektu realizována individuální protihluková opatření, na což upozornilo vyjádření hygienické stanice bylo. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a soud je zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému podle § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. V něm bude jeho úkolem ověřit splnění podmínky č. 21 stavebního povolení, tedy realizaci individuálních protihlukových opatření u všech objektů, u nichž to vyžaduje akustická studie ze srpna 2021, a pouze pokud bude tato podmínka splněna, může vydat kolaudační souhlas. V tomto řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
76. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, proto mají proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují také náklady zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady řízení tak tvoří:
- a) Soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč za každého z obou žalobců.
 - b) Odměna za dva úkony právní služby po 2 480 Kč u každého z žalobců: převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby; u společných úkonů při zastupování více osob totiž náleží zástupci za každou z těchto osob odměna snížená o 20 % [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Odměnu za doplnění žaloby z 5. 2. 2025 soud žalobcům nepřiznal, neboť tento náklad nepovažoval za účelně vynaložený. Žalobu v této upravené podobě totiž mohli žalobci podat již dříve.
 - c) Paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby učiněných do 31. 12. 2024 (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do tohoto data).
 - d) Odměna za tři úkony právní služby ve výši 4 620 Kč u jednoho žalobce a 3 696 Kč u druhého žalobce: sepsání repliky a dva úkony účasti na jednání před soudem přesahujícím

dvě hodiny; u druhého žalobce se sazba mimosmluvní odměny snižuje o 20 % [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d), g), § 12 odst. 4 ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Odměnu za sepsí tripliky soud žalobcům nepřiznal, neboť ji tvoří částečně nepřipustný žalobní bod, částečně argumentace, kterou žalobci mohli uplatnit dříve.

- e) Paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za tři úkony právní služby učiněné od 1. 1. 2025 (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od tohoto data).
77. Náklady žalobců na zastoupení advokátem tak činí 36 818 Kč ($2\,480 \times 4 + 4\,620 \times 3 + 3\,696 \times 3 + 300 \times 2 + 450 \times 3$) a náklady řízení celkem 42 818 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
78. Stavebník nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu soud neuložil žádnou povinnost a najevo nevyšly ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mu měl náhradu nákladů přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. května 2025

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu